

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Tomáše Foltase a soudců Davida Hipšra a Lenky Krupíčkové v právní věci žalobce: **M. R.**, zastoupen MUDr. Mgr. Ivanem Langerem, advokátem se sídlem Purkyňova 74/2, Praha 1, proti žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského náměstí 125, Pardubice, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 20. 9. 2023, č. j. 61 A 4/2023-49,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 10. 3. 2023, č. j. KrÚ 24496/2023, zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Vysoké Mýto ze dne 3. 1. 2023, č. j. MUV M/ 082071/2022, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 76 odst. 1 písm. c) zákona č. 119/2002 Sb., o střelných zbraních a střelivu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zbraních“). Uvedeného přestupku se měl žalobce dopustit tím, že neoznámil ve lhůtě podle § 42 zákona o zbraních převod vlastnictví ke zbraní - puška samonabíjecí, výrobce CAA INDUSTRIES (dále též „zbraň“). Za to byla žalobci podle § 35 písm. b) a § 46 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) a § 76 odst. 3 písm. d) zákona o zbraních uložena pokuta ve výši 500 Kč a povinnost nahradit paušální částku nákladů.

II.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích (dále též „krajský soud“), který ji shora označeným rozsudkem zamítl. Krajský soud se ztotožnil se závěry správních orgánů, že na odpovědnost žalobce za přestupek neměla žádný vliv skutečnost, že k tomuto jednání zmocněnkyni, která úkol nesplnila. Krajský soud upozornil na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které se bez dalšího nelze zbavit veřejnoprávní odpovědnosti na základě soukromoprávního ujednání, jakým je i zastoupení. Podle krajského soudu žalobce nesl odpovědnost i za výběr zmocněnkyně. Žalobce neprojevila žádnou snahu ověřit, zda byl převod vlastnického práva ke zbraní skutečně oznámen. Na těchto závěrech nemohl podle krajského soudu nic změnit ani fakt, že zmocněnkyně žalobce byla zbrojířkou se zbrojním průkazem. Z uvedených důvodů krajský soud žalobu zamítl. Plné znění rozsudku krajského soudu je přístupné na www.nssoud.cz a soud na něj pro stručnost odkazuje.

III.

[3] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů obsahově podřaditelných pod § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Stěžovatel v souhrnu namítal nenaplnění subjektivní stránky přestupku a nesouhlasil s opačným závěrem krajského soudu. Stěžovateli nemůže být vytýkáno, že zmocněnkyně převod zbraně v zákonné lhůtě nenahlásila. Stěžovatel vzhledem k tomu, že byl ve lhůtě k nahlášení převodu zbraně na služební cestě na Slovensku, učinil pro splnění zákonné povinnosti všechny možné kroky. Důvodem pro přijetí závěru o zavinění nemůže být ani argument krajského soudu, že stěžovatel neověřil, zda je jeho zákonná povinnost splněná ze strany zmocněnkyně. Krajský soud nepřihlédl ke skutečnosti, že stěžovatel věděl, že zmocněnkyně je zbrojířkou ve smyslu zákona o zbraních a střelivech a držitelkou zbrojního průkazu, tedy odpovědnou a v daném oboru vzdělanou osobou, která je seznámena s důsledky nepodání oznámení. Z uvedených důvodů proto stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu i rozhodnutí žalovaného a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

IV.

[4] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se ztotožňuje se závěry krajského soudu a v plném rozsahu odkazuje na odůvodnění svého rozhodnutí. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

V.

[5] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[6] Kasační stížnost není důvodná.

pokračování

[7] Správní orgány shledaly stěžovatele vinným ze spáchání přestupku podle § 76 odst. 1 písm. c) zákona o zbraních, a to porušením § 42 odst. 2 zákona o zbraních (včasným nenahlášením převodu vlastnictví ke zbrani).

[8] Podle § 42 odst. 2 zákona o zbraních *fyzická nebo právnická osoba, která převede vlastnictví ke zbrani kategorie A, A-I, B nebo C, na kterou má vydán průkaz zbraně, na jinou osobu, je povinna tento převod oznámit do 10 pracovních dnů ode dne převedení zbraně, není-li dále stanoveno jinak, příslušnému útvaru policie na předepsaném tiskopise, jehož vzor stanoví prováděcí právní předpis, a současně odevzdat průkaz zbraně.*

[9] Podle § 76 odst. 1 písm. c) se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že *neoznámí podle § 42 odst. 1 nabytí nebo podle § 42 odst. 2 převod vlastnictví ke zbrani kategorie A, A-I, B nebo C.* Za tento přestupek je podle odst. 3 písm. d) téhož ustanovení možné uložit pokutu až ve výši 15 000 Kč.

[10] Stěžovatel nezpochybňuje, že převod zbraně nebyl ohlášen ve stanové lhůtě. Je však názoru, že nebyla naplněna subjektivní stránka přestupku. Stěžovatel totiž udělil zmocněnkyni R. H. plnou moc pro převod zbraně a stěžovateli tak nemůže být vytýkáno, že převod v zákonné lhůtě nenahlásila.

[11] Jak správně zdůraznil krajský soud, právní úprava týkající se oblasti zbraní a střeliva vychází z předpokladu, že za zbraň odpovídá držitel zbrojního průkazu. Jinak tomu není ani v případě převodu vlastnictví ke zbrani, neboť podle § 42 odst. 2 zákona o zbraních je osoba, která převede vlastnictví ke zbrani na jinou osobu, povinna tento převod oznámit. V daném případě proto stěžovatel, jako držitel zbrojního průkazu k výše popsané zbrani, byl vázán postupem, který je podřízen veřejnoprávní regulaci. Udělení plné moci a svěřeni oznámení převodu vlastnictví ke zbrani nemá v tomto rozsahu právní účinky, neboť se stěžovatel nemohl soukromoprávním jednáním vyvázat z povinností plynoucích mu z práva veřejného. Přestože tedy zmocněnkyně v nyní projednávané věci nedostala svému závazku, je to stěžovatel, na kom je nutno vymáhat splnění veřejnoprávní povinnosti. Této povinnosti se nemůže zbavit udělením plné moci jiné osobě (obdobně srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2022, č. j. 7 As 93/2022-36, bod 27, ze dne 11. 6. 2009, č. j. 7 As 4/2009-67, ze dne 29. 4. 2021, č. j. 1 As 237/2019-30, ze dne 19. 6. 2023, č. j. 5 As 100/2022-45, ze dne 17. 7. 2014, č. j. 4 As 85/2014-40, a ze dne 18. 8. 2016, č. j. 4 As 111/2016-35, ze dne 19. 8. 2022, č. j. 2 As 167/2020-32, č. 4408/2022 Sb. NSS, atp.). Např. v posledně uvedeném rozsudku se zdejší soud zabýval podobným přestupkem (spočívajícím v neohlášení převodu vlastnického práva k vozidlu) a vyslovil, že „[k]rajský soud správně usoudil, že udělením plné moci zmocněnci [...] se zmocnitel (zde stěžovatel jako původní vlastník) nezbavuje odpovědnosti za přestupek spočívající v určité povinnosti, kterou měl zmocněnec dle udělené plné moci vykonat.“ V citovaném rozsudku se Nejvyšší správní soud explicitně vyjádřil i k tomu, do jaké míry je relevantní, že se pachatel spoléhal na splnění jeho zákonné povinnosti (jejíž porušení je spojeno s naplněním skutkové podstaty přestupky) někým jiným: „[J]e věcí zmocnitel, aby ověřil, že zmocněnec jednal na jeho pokyn tak, jak měl, ví-li zmocnitel, že má veřejnoprávní povinnost, která musí být splněna (a to ví, neboť právě k jejímu splnění plnou moc udělil). Neučiní-li tak, jedná za běžných okolností přinejmenším nevědomě nedbale. Lze si jistě teoreticky představit například situaci, kdy by zmocněnec zmocniteli věrohodně lhal o tom, že svůj úkol splnil, a za takových okolností by byla

úvaha o možné absenci zavinění na místě. Nic takového však z okolností věci neplyne a stěžovatelem není ani tvrzeno.“ Uvedené je použitelné i na nyní souzenou věc.

[12] S ohledem na výše uvedené je irelevantní i to, že stěžovatel udělil plnou moc osobě se speciálními vlastnostmi (uváděl, že byla zbrojířkou a držitelkou zbrojního průkazu), neboť není-li možné přenést odpovědnost na jiného na základě určitého soukromoprávního ujednání, nezmění na tom nic ani speciální vlastnosti zmocněnce. Stejně tak speciální vlastnost zmocněnce nebude hrát žádnou roli při posouzení nedbalostního zavinění pachatele, není-li možné prominout, že pachatel opomenul konat, jen protože spoléhal na splnění povinnosti zmocněncem (srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 19. 8. 2022, č. j. 2 As 167/2020-32, č. 4408/2022 Sb. NSS). Lze dodat, že stěžovatel je (stejně jako jeho zmocněnkyně) držitelem zbrojního průkazu a nutně tedy musí být obeznámen s relevantní zákonnou úpravou, s nároky, které na něj klade, jakož i s případnými postihy za nesplnění svých zákonných povinností (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 1. 2023, č. j. 5 As 48/2022-29).

[13] Pokud pak stěžovatel dovozoval absenci svého zavinění z toho, že pobýval v zahraničí, nelze než souhlasit s krajským soudem, že ačkoliv podle prohlášení zaměstnavatele stěžovatele (společnost, již je stěžovatel se svou manželkou jediným jednatelem a společníkem) ze dne 28. 3. 2022 měl být stěžovatel na služební cestě na Slovensku od 10. 2. 2021 do 24. 2. 2021, k oznámení převodu vlastnictví ke zbraní došlo až více než 2 měsíce po jeho návratu. Stěžovatel přitom neuvedl žádné okolnosti bránící mu v tom, aby si po svém návratu ověřil, zda zmocněnkyně skutečně úkon provedla, zároveň však ani pobyt v zahraničí sám o sobě (zvláště na Slovensku) možnost takového ověření nevylučuje. Jak již ostatně uvedl soud výše, pouhým udělením plné moci se povinný subjekt nezbavuje zákonné povinnosti (srov. i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 8. 2022, č. j. 2 As 167/2020-32).

[14] S ohledem na konstrukci předmětné právní úpravy není podstatné ani tvrzení, že si stěžovatel byl po celou dobu vědom své zákonné povinnosti nahlásit převod zbraně. Právní úprava vychází z toho, že fyzická osoba, která převede vlastnictví ke zbraní na jinou osobu, je povinna tento převod oznámit do 10 pracovních dnů ode dne změny vlastnického práva ke zbraní (§42 odst. 2 zákona o zbraních), přičemž pokud tak neučiní, dopustí se přestupku (§ 76 odst. 1 písm. c) zákona o zbraních), u kterého postačí zavinění z nedbalosti (§ 15 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky). Takovou formu zavinění shledaly u stěžovatele i správní orgány. Jak přitom vyplývá z judikatury, pro vyslovení viny ve výroku rozhodnutí je podstatné pouze rozlišení zavinění na úmyslné a nedbalostní (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2017, č. j. 6 As 303/2016-37, a ze dne 19. 1. 2023, č. j. 2 As 71/2022-34). Soud dodává, že odpovědnost fyzické osoby za přestupek je obecně koncipována jako odpovědnost za zaviněné jednání, přičemž jednáním se dle § 10 zákona o odpovědnosti za přestupky myslí i *opomenutí takového konání, k němuž byl pachatel povinen podle jiného právního předpisu*. Stěžovateli přitom není kladena za vinu neznalost jeho povinností, ale opomenutí konání, ke kterému byl povinen, přičemž odpovědnost za takové opomenutí nebylo lze v daném případě vyloučit tím, že stěžovatel udělil pro převod zbraně plnou moc jiné osobě (viz výše).

pokračování

[15] Ani žádná další stížní argumentace neměla potenciál vyvolat zrušení rozsudku krajského soudu, resp. rozhodnutí žalovaného. Jejich postup má plnou oporu v právní úpravě a judikatuře. Nejvyšší správní soud proto jejich závěry plně přejímá a v podrobnostech na ně odkazuje. Z uvedených důvodů nemohl soud shledat případnou ani polemiku stěžovatele s jejich argumentací. Soud dodává, že neshledal ani existenci vad, ke kterým je povinen přihlížet *ex offio* (viz např. § 109 odst. 4 s. ř. s.).

[16] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost pro nedůvodnost zamítl. Ve věci přitom rozhodl v souladu s ust. § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání.

[17] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. dubna 2024

Tomáš Foltas
předseda senátu